

ADVOCATENKANTOOR BOONE

Mr. J.B. Boone

Telefoon (0343) 571863
algemeen@booneadvocaten.nl

Postbus 2
3960 BA Wijk bij Duurstede

Markt 31
3961 BC Wijk bij Duurstede

www.booneadvocaten.nl

aantekenen

Arrondissementsparket
Oost-Nederland
Hoofdofficier van Justitie
Postbus 9032
6800 EP ARNHEM

Wijk bij Duurstede, 18 januari 2019
onze ref.: Bruyns/aangifte
uw ref. : -

Edelachtbare Heer,

Aangifte

Th.E. BRUYNs, wonende te Deventer, te dezer zake woonplaats kiezende te Wijk bij Duurstede aan de Markt 31 (postbus 2, 3960 BA, tel.: 0343-571863), ten kantore van mr. J.B. Boone, advocaat, die door aangever uitdrukkelijk wordt gemachtigd om namens hem deze aangifte te doen tegen:

- de Rooms-katholieke Kerk te Rome (verder te noemen: RKK),
- de huidige Paus Franciscus (verder te noemen: de Paus)
- de Rooms-katholieke Kerk Nederland (verder te noemen: RKK Nederland)
en haar bestuurders te weten,
- kardinaal W.J. Eijk, aartsbisschop van Utrecht,
- Mgr. Dr. J.H.J. van den Hende, bisschop van Rotterdam,
- Mgr. Dr. G.J.N. de Korte, bisschop van 's-Hertogenbosch,
- Mgr. Dr. C.F.M. van den Hout, bisschop van Groningen-Leeuwarden,
- Mgr. Dr. J.B.M. Liesen, bisschop van Breda,
- Mgr. Dr. J.M. Punt, bisschop van Haarlem-Amsterdam,
- Mgr. Dr. H.J.G.M. Schnackers, Diocesaan administrator van Roermond (verder te noemen: de bestuurders).

ter zake van deelname aan een criminele organisatie die als oogmerk heeft het beletten, dan wel bemoeilijken van opsporing van seksueel misbruik, dan wel verkrachting van minderjarigen.

ADVOCATENKANTOOR BOONE

Wetboek van Strafrecht

1. Artikel 189, lid 1 Wetboek van strafrecht luidt:

"1. Met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van de derde categorie wordt bestraft:

1° hij die opzettelijk iemand die schuldig is aan of verdachte is van enig misdrijf verbergt of hem behulpzaam is in het ontkomen aan de nasporing van of aanhouding door de ambtenaren van de justitie of politie;".

2. Artikel 140, lid 1 en 3 Wetboek van strafrecht luiden:

"1. Deelneming aan een organisatie die tot oogmerk heeft het plegen van misdrijven, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren of geldboete van de vijfde categorie.

3. Ten aanzien van de oprichters, leiders of bestuurders kunnen de gevangenisstraffen met een derde worden verhoogd."

3. Artikel 2 Wetboek van strafrecht luidt:

"De Nederlandse strafwet is toepasselijk op ieder die zich in Nederland aan enig strafbaar feit schuldig maakt."

4. Artikel 242 Wetboek van strafrecht luidt:

"Hij die door geweld of een andere feitelijkheid of bedreiging met geweld of een andere feitelijkheid iemand dwingt tot het ondergaan van handelingen die bestaan uit of mede bestaan uit het seksueel binnendringen van het lichaam, wordt als schuldig aan verkrachting gestraft met een gevangenisstraf van ten hoogste twaalf jaren of geldboete van de vijfde categorie."

Inleiding

5. Naar het oordeel van klager heeft de RKK zich nooit wezenlijk gebonden aan de scheiding van kerk en staat. Hoewel kennelijk tot elke prijs de sharia moet worden bestreden en verworpen, geldt dat niet voor het canoniek recht, dat op geen enkel bezwaar stuit bij het vooropstellen van het Canoniek Recht bij het nationaal strafrecht, zoals hieronder zal worden uiteengezet.

ADVOCATENKANTOOR BOONE

6. Door zich de "erfgenamen" van Jezus en de apostelen te noemen, heeft de RKK zich het recht toegeëigend een totaal eigen positie in te nemen als het gaat om bestraffing van seksueel misbruik dan wel verkrachting, met uitsluiting van het strafrecht.
7. Door de machtspositie die zij door de eeuwen heen hebben ingenomen, hebben zij een volledig eigen strafrecht en strafvordering vorm gegeven, dat tot oogmerk had te voorkomen dat de burgerlijke rechtspraak van toepassing zou zijn op clerici, die zich schuldig maakten aan misbruik dan wel verkrachting van minderjarigen.
8. Onder verantwoordelijkheid van de Paus als leider van de RKK, is hij hoofdbestuurder en derhalve als leider verantwoordelijk voor het handelen van alle medebestuurders van de RKK en derhalve leider van de hierboven genoemde bestuurders van de RKK Nederland en hij derhalve voor strafbare feiten die in Nederland werden en worden gepleegd en diensengevolge met de overige Nederlandse bestuurders in Nederland kan worden vervolgd (art. 2 Sr.).
9. De RKK plaatste het canoniek recht boven het wereldlijk recht en met name in Nederland boven het Nederlandse strafrecht, zoals hier nader zal worden onderbouwd.
10. Hoezeer de Paus als leider van een criminele organisatie moet worden beschouwd, blijkt al uit de recente beslissing van de Paus dat een bisschoppenbijeenkomst in New York moest worden afgelast, omdat zij eerst naar Rome moesten komen om met de Paus te overleggen hoe de aantijgingen van het misbruik, dan wel verkrachting van minderjarigen, moest worden benaderd.

Crimen sollicitationis

11. In 1962 is door de Paus de '*Crimen Sollicitationis*' uitgevaardigd. Daarin werd uitdrukkelijk aan elke geestelijke binnen de katholieke kerk op straffe van excommunicatie verboden over seksueel misbruik/verkrachting te spreken, laat staan daarmee naar buiten te treden bij de wereldlijke instanties, met name justitie en politie. Het gaat om een geheim document waarin wordt uitgelegd hoe de kerk strafzaken moet voeren tegen priesters die seksuele zonden (lees: verkrachting) van de ergste soort hebben begaan. Het gaat in de tekst vooral over het misdrijf van '*sollicitatio*', waarbij een biechtvader aanzet tot seksuele handelingen (bijl. 1).

ADVOCATENKANTOOR BOONE

12. Deze *Crimen Sollicitationis* heeft gegolden tot 2001, doch werd onmiddellijk gevolgd door de *Sacramentorum Sanctitatis Tutela* van Paus Johannes Paulus II. Het gaat om een instructie aan bisschoppen, hoe te handelen in geval een priester wordt beschuldigd van misbruik/verkrachting van minderjarigen.
13. Hiermee staat vast dat in ieder geval in 1962 bij de Paus en dus bij de RKK bekend was, dat er onder de clerici seksueel misbruik/verkrachting van minderjarigen plaatsvond. Kennelijk op zo grote schaal, dat daarvoor deze *Crimen Sollicitationis* diende te worden uitgevaardigd, teneinde te voorkomen dat de wereldlijke autoriteiten zich zouden gaan bemoeien met dit seksueel misbruik door clerici.
14. De *Crimen Sollicitationis* zegt (zie bijlage 1, p. 1, laatste alinea):

"Het document zegt dat een strafproces met betrekking tot sollicitatio of van de 'verderfelijkste zonde' vanwege de aard van het delict geen gewoon proces mag zijn. Het dient gevoerd te worden door de bevoegde instanties van de lokale kerk. Dat kan de plaatselijke bisschop zijn, maar ook een abt in het geval het vergrijp zich binnen het territorium van zijn abdij voordeed. Het proces valt echter wel onder verantwoordelijkheid van het Heilig Officie, in 1962 de hoogste pauselijke instantie inzake geloof en zeden. Het is dit orgaan dat de veroordeling uitspreekt en de straf bepaalt. Het kan ook zijn dat de plaatselijke kerkelijke autoriteit besluit de rechtszaak meteen door te verwijzen naar Rome. Dat kan als een bisdom zichzelf niet voldoende toegerust acht om een proces te voeren."

Hier wordt het canoniek recht als exclusieve rechtsgang aangemerkt, met uitsluiting van het wereldlijk recht. Dat in een later stadium de schijn wordt gewekt dat het wereldlijk recht wel toepasbaar zou zijn, blijkt - zoals hieronder zal worden betoogd - slechts schijn.

15. Daarbij gold strikte geheimhouding bij sollicitatio-processen en alles wat tijdens een dergelijke 'strafzaak' volgens het canoniek recht plaatsvond, werd weliswaar genoteerd, maar moest strikt geheim blijven (zie bijlage 1, p. 2, 2^e alinea).

*"Allen bij de organisatie van het proces betrokkenen, dienen zich te houden aan een 'eeuwige stilte' (perpetuo silentio). Daartoe leggen zij een eed af, waarvan de plechtige formule in een appendix (Formula A) van het document is gegeven is. De inhoud van het proces is volgens het document een 'geheim van het Heilig Officie'. Zij die deze geheimhouding schenden worden van rechtswege automatisch geëxcommuniceerd (excommunicatio latae sententiae ipso facto). Absolutie voor dit vergrijp kan alleen **door de paus** worden verleend."*

Vooruitlopend op het hierna volgende stelt aangever hiermee vast, dat de Paus derhalve verantwoordelijk was voor de hele gang van zaken met betrekking tot de organisatie en dus ook voor het handelen en nalaten van de bestuurders van de RKK Nederland.

16. Toen rond het jaar 2000 grote commotie ontstond over het seksueel misbruik/verkrachting van minderjarigen en bleek dat dit misbruik nooit naar buiten mocht komen op straffe van excommunicatie, werd deze *Crimen Sollicitationis* vervangen door de *Sacramentorum Sanctitatis Tutela* (bijl. 2).
17. Hoezeer hier sprake is van oude wijn in nieuwe zakken, mag al wel blijken uit de enkele zinsnede in de Rondzendbrief van 3 mei 2011, p. 19, hoofdstuk II, 3^e alinea, naar aanleiding van de *Sacramentorum Sanctitatis Tutela* (bijl. 3):

*"(...)Wanneer een aangifte **niet volledig onjuist blijkt te zijn** moet de bisschop, de hogere overste of iemand die van hen de opdracht heeft gekregen, een canoniek onderzoek doen overeenkomstig can. 1717 CIC (...)."*

Codex van het Canonieke Recht, hoofdstuk I, art. 1717, § 1 (bijl 4):

*"Telkens wanneer de Ordinaris van een misdrijf kennis krijgt, ten minste met een schijn van waarheid, dient hij zelf of door een andere geschikte persoon (lees: betrouwbare katholiek, JB) een **behoedzaam** onderzoek in te stellen betreffende de toerekenbaarheid, tenzij dit onderzoek volstrekt overbodig lijkt."*

Hier wordt expliciet nog eens duidelijk gemaakt dat het wereldlijk recht dient te worden buitengesloten en het canoniek recht diende te worden toegepast.

ADVOCATENKANTOOR BOONE

18. Aangever - destijds op 13-jarige leeftijd regelmatig en stelselmatig anaal verkracht door pater Peters van het seminarie Christus Koning in Helmond - heeft de rampzalige, verwoestende werking van het nalaten van adequate maatregelen van de Paus, de RKK Nederland en de Nederlandse bestuurders als hierboven omschreven, ondervonden.
19. Door na te laten in alle gevallen direct aangifte te doen bij de burgerlijke rechter van misdrijven en na te laten adequate maatregelen tegen dit misbruik te treffen, liever dan aangifte te doen, werd een exclusief canoniek strafrechtelijke rechtsgang opgetuigd, die feitelijk tot gevolg had dat deze misbruikzaken nooit onder de aandacht van politie en justitie kwamen.
20. Aangever is het slachtoffer van de canonieke wetgeving die uitsluitend was gericht op beletten dan wel belemmeren van aangifte bij de burgerlijke rechter, waar door zijn grondrecht op een 'effective and practical' rechtsgang werd geschonden door de canonieke rechtsgang, die feitelijk als 'theoretical and illusory' moeten worden aangemerkt.

Onderbouwing

21. Aangever onderbouwt zijn stellingen dat hij het slachtoffer is geworden van een criminele organisatie met als oogmerk art. 189 Sr. door te stellen:
22. dat aangever volgens de Commissie Deetman (verder te noemen: de Commissie) erkend slachtoffer is van seksueel misbruik, welk misbruik heeft bestaan uit verkrachting, thans door het hoofd van de Rooms-Katholiek Kerk (verder te noemen: RKK) benoemd als grensoverschrijdend gedrag.
23. dat de term "seksueel misbruik" een opzettelijk eufemisme is, teneinde de opsporing en vervolging van verkrachting te beletten dan wel die te bemoeilijken op grond van art. 189, lid 1 Sr.
24. dat de Commissie bij eindrapport, gepubliceerd in december 2011, heeft vastgesteld dat het seksueel misbruik bekend was binnen de orden en bisdommen van de RKK.
25. dat tot 2001 heeft gegolden de *Crimen Sollicitationis* van 16 maart 1962, waarin uitdrukkelijk aan elke geestelijke binnen de katholieke kerk op straffe van excommunicatie werd verboden over dit misbruik te spreken, laat staan daarmee naar buiten te treden bij de wereldlijke instanties, met name politie en justitie.

ADVOCATENKANTOOR BOONE

26. dat in 2001 deze *Crimen Sollicitationis* werd vervangen door de *Sacramentorum Sanctitatis Tutela*, die al evenzeer moest voorkomen dat aangiften van verkrachting tot vervolging, opsporing en veroordeling zou leiden door politie en justitie.
27. dat alle regelingen en decreten erop gericht zijn de opsporing te beletten dan wel te bemoeilijken van de verkrachting van aangever onder verantwoordelijkheid van de hierboven genoemde bestuurders.
28. dat uit de *Gedragscode Pastoraat 2018* (verder te noemen: de Gedragscode), opgesteld onder de verantwoordelijkheid van de bestuurders, blijkt dat deze gedragscode o.m. een crimineel neveloel dient, teneinde de vervolging van misdrijven onder verantwoordelijkheid van de RKK Nederland en haar bestuurders te voorkomen, dan wel deze vervolging te bemoeilijken (bijl. 5).
29. dat deze bemanteling tot uitdrukking komt door de misdrijven niet als zodanig te benoemen, doch te benoemen als grensoverschrijdend gedrag en aan die gedragingen geen strafrechtelijke consequenties te verbinden en daardoor strafrechtelijke vervolging te voorkomen, dan wel te bemoeilijken.
30. dat de Gedragscode materieel gezien beoogt de strafbare feiten die worden gepleegd door de personen die in de werkingssfeer waarvoor de Gedragscode is opgesteld (p. 6 en 7 van de Gedragscode) af te dekken en strafrechtelijk opsporing en vervolging te voorkomen, dan wel te bemoeilijken.
31. dat delen van de Gedragscode slechts tot doel hebben de opsporing en vervolging van seksueel misbruik - en in het geval van aangever van verkrachting - te voorkomen, dan wel te bemoeilijken, door het slachtoffer het pad op te dwingen van de kerkelijke oordeler en te voorkomen dat de politie en justitie kennis zullen nemen van deze misdrijven.
32. dat dit schrijnend blijkt uit 5.3 p. 10 van de Gedragscode waar staat:

"Bij een klacht van seksueel misbruik [en ingeval van aangever verkrachting, JB] van een minderjarige tenminste met een schijn van waarheid, doet de kerkrechtelijk verantwoordelijke daarvan onverwijld aangifte bij het openbaar ministerie c.q. politie".

ADVOCATENKANTOOR BOONE

33. dat zelfs als een kind dat misbruik zou durven melden - quod non -, dan is de volgende drempel dat de klacht tenminste een schijn van waarheid moet bevatten.
34. dat deze eis als verbijsterend moet worden gezien, nu niet valt in te zien hoe een kind aan de hem overkomen verkrachting ook nog de schijn van waarheid van die verkrachting zou moeten bewijzen en vervolgens die schijn van waarheid beoordeeld wordt door de kerkelijk verantwoordelijke, alvorens er eventueel aangifte zal worden gedaan.
35. dat door weging en waardering van de klacht op waarheidsgehalte en validiteit door een kerkelijke instantie, wordt het uitblijven van aangifte bij politie en justitie gegarandeerd.
36. dat in deze gehele procedure om tot aangifte bij politie en justitie te komen door de bestuurders, eindeloos drempels zijn opgeworpen teneinde de opsporing, vervolging en veroordeling van de verkrachters te voorkomen.
37. dat door strafbare feiten - verkrachting - te benoemen als "grensoverschrijdend gedrag", dient de Gedragscode Pastoraat geen enkel ander doel dan het bagatelliseren van ernstige misdrijven, eerst benoemd onder art. 5.2 (p. 10) waarvan kennelijk nooit aangifte hoeft te worden gedaan bij politie en justitie, doch dit slechts wordt geformuleerd als noodzakelijk bij seksueel misbruik (lees: verkrachting) van een minderjarige.
38. dat immers door deze dwingend en directieve wijze van afhandeling van klachten van seksueel misbruik van kinderen, deze klachten materieel gezien nooit naar buiten zullen komen, omdat de gedragscode geen ander doel dient dan te voorkomen dat misbruik en verkrachting van minderjarigen buiten de invloedssfeer van de kerkelijke autoriteiten zal geraken en meer in het bijzonder binnen de beslissingsmacht de bestuurders dient te blijven.
39. Dat naar het oordeel van aangever aldus sprake is van een criminele organisatie op grond van art. 140 Sr., met als oogmerk het gestelde in art. 189, lid 1, sub 1, Sr. te weten:

"hij die opzettelijk iemand die schuldig is aan of verdachte is van enig misdrijf verbergt of hem behulpzaam is bij het ontkomen aan de nasporing van of aanhouding door de ambtenaren van politie of justitie;".

40. dat de *Crimen Sollicitationis* tot 2001 ertoe strekte, dat verkrachting van kinderen nooit naar buiten mocht komen op straffe van excommunicatie, wordt de *Crimen Sollicitationis* vervangen door de *Sacramentorum Sanctitatis Tutela*, welke werd begeleid door de 'Rondzendbrief om de bisschoppen conferenties te helpen richtlijnen op te stellen voor de behandeling van gevallen van seksueel misbruik (lees: verkrachting, JB) van minderjarigen door de clerici', waar in hoofdstuk II op p. 19, 4^e alinea rechter kolom, wordt gemeld (zie bijlage 3):

"Voor de behandeling van gevallen seksueel misbruik van minderjarigen zijn op de eerste plaats de bisschoppen en de hogere oversten verantwoordelijk. Wanneer een aangifte niet volledig onjuist blijkt te zijn, moet de bisschop, de hogere overste of iemand die van hen de opdracht heeft gekregen, een canoniek onderzoek doen, overeenkomstig can. 1717 CIC), resp. can. 1468 CCEO, evenals art. 16 SST."

en in paragraaf 1 van de Codex van het Canonieke Recht (can. 1717 CIC) waar staat (zie bijlage 4):

"Telkens wanneer de Ordinarius van een misdrijf kennis krijgt, ten minste met een schijn van waarheid, dient hij zelf of door een andere geschikte persoon (lees: betrouwbare katholiek, JB) een behoedzaam onderzoek in te stellen betreffende de toerekenbaarheid, tenzij dit onderzoek volstrekt overbodig lijkt."

en vervolgens in paragraaf 2 van deze Codex:

"Er moet gewaakt worden dat door dit onderzoek niemands goede naam in gevaar gebracht wordt."

41. dat aangever van oordeel is dat derhalve ook de Paus als leider van de RKK in Nederland vervolgd dient te worden.
42. dat immers op grond van art. 2 Wetboek van strafrecht een ieder die strafbare feiten pleegt op Nederlands grondgebied, door de Nederlandse justitie kan worden vervolgd en berecht.
43. dat daaraan niet afdoet dat onder verantwoordelijkheid van de Paus, mogelijk ook legale doelen worden gediend, doch dat op geraffineerde wijze de bestuurders de opsporing en vervolging van seksueel misbruik doelbewust bemoeilijken, dan wel beletten.

ADVOCATENKANTOOR BOONE

44. dat aangever wijst op de presentatie van de Rondzendbrief, zie bijlage 3:

'Rondzendbrief om de bisschoppenconferenties te helpen richtlijnen op te stellen voor de behandeling van gevallen van seksueel misbruik (lees: verkrachting) van minderjarigen door geestelijken'.

45. dat het hier gaat om de herziene versie van 21 mei 2010 van het *'Motu proprio Sacramentorum Sanctitatis Tutela'*, gepromulgeerd, dat normen bevat betreffende Delicta Graviora waartoe ook seksueel misbruik van minderjarigen door clerici behoort.

46. dat de inhoud van deze Rondzendbrief ertoe strekt om te komen tot correcte toepassing van normen en andere bepalingen in verband met het binnenskamer houden van het seksueel misbruik. Zie de begeleidende brief van de Congregatie voor de Geloofsleer d.d. 3 mei 2011 van William Kardinaal Levada, Prefect, 2^e alinea (bijl. 6):

*"(...) dat iedere bisschoppenconferentie richtlijnen opstelt die ertoe dienen de bisschoppen die lid van de conferentie zijn, te helpen om bij de behandeling van genoemde gevallen van misbruik **een heldere en gecoördineerde procedure te volgen.**"*

en eveneens in de 2^e alinea:

"Deze richtlijnen zouden rekening dienen te houden met de concrete juridische omstandigheden binnen de bisschoppenconferentie".

47. dat voorts in de 3^e alinea van de begeleidende brief wordt geformuleerd:

"De rondzendbrief staat onder embargo tot de publicatie ervan door het Persbureau van de Heilige Stoel op 16 mei 2011 om 12 uur lokale Romeinse tijd."

48. dat naar het oordeel van aangever de Paus derhalve verantwoordelijk is voor de uitgave van de Rondzendbrief, omdat hij immers als hoofd van deze organisatie bepaalt wat de persdienst van het Vaticaan al dan niet publiceert, zie 4^e alinea van de begeleidende brief:

"Het nuttig lijkt dat de hogere oversten van de in het gebied van de conferentie vertegenwoordigde klericale orden te betrekken bij het opstellen van dergelijke richtlijnen."

ADVOCATENKANTOOR BOONE

49. dat aangever voorts vaststelt dat, teneinde nu te voorkomen dat wereldlijke autoriteiten zich zouden bemoeien met de beoordeling, dan wel veroordeling van misbruik door clerici, de bestuurders een eigen rechtsgang hebben opgetuigd, een exclusieve wijze van procederen en straffen.
50. dat dit nog eens temeer blijkt uit 'Voordracht op het symposium "Naar genezing en Vernieuwing", voor katholieke bisschoppen en religieuze oversten over het seksueel misbruik van minderjarigen, georganiseerd door de de Pauselijke Universiteit Gregoriana, op 6 februari 2012 uitgesproken door William Kardinaal Levada, Congregatie voor de Geloofsleer' (bijl. 7).
51. dat in hoofdstuk 1, 1^e alinea, van de Voordracht wordt geformuleerd:
- "Slechts twee jaar geleden [2010, JB], in zijn overweging over het 'Jaar van de Priester', tijdens de jaarlijkse kerstgroet aan de Romeinse Curie, sprak Paus Benedictus XVI direct en langdurig over priesters die "het Sacrament (van de Priesterwijding) in zijn tegendeel hebben laten verkeren, die mensen in hun kindsheid - onder de dekmantel van het Heilige - ten diepste hebben stukgemaakt en beschadigd voor de rest van hun leven."*
52. dat naar het oordeel van aangever op niet mis te verstane wijze wordt vastgesteld dat onder verantwoordelijkheid van de bestuurders, al in ieder geval in 2010 vaststond dat sprake was van misbruik (lees: verkrachting) van minderjarigen en er vervolgens opnieuw een proces op gang is gekomen onder de verantwoordelijkheid van de bestuurders om de canonieke rechtsgang als enig juiste rechtsgang voor te schrijven, waardoor de opsporing door politie en justitie werd belet, dan wel bemoeilijkt.
53. dat aangever vaststelt dat sinds 2010 geen enkele concrete stap is gezet om te komen tot het direct melden van kinderverkrachting, sterker nog er uitsluitend inspanningen zijn verricht door de bestuurders om seksueel misbruik exclusief via het canoniek recht af te handelen.
54. dat dit expliciet volgt uit hoofdstuk 6, 2^e alinea van de Voordracht op het symposium van 6 februari 2012, waarin wordt geformuleerd:
- "Wat dit betreft moeten kerkvertegenwoordigers elk compromis voor het interne sacramentele forum, dat onschendbaar moet blijven, ontwijken."*

55. dat aangever dit niet anders kan lezen dan dat tot elke prijs moet worden voorkomen dat het sacramentele forum (lees: de kerkelijke rechtsgang) niet van toepassing zou zijn.
56. dat ter illustratie van de wijze waarop tot iedere prijs moet worden voorkomen dat tot aangifte van seksueel misbruik (lees: verkrachting) wordt gekomen, wijst aangever op het volgende.
57. dat na de *Crimen Sollicitationis*, in 2001 de *Sacramentorum Sanctitatis Tutela* en in 2010 met de herziene versie, de *Congregatie voor de Geloofsleer* in het leven is geroepen.
58. dat deze Congregatie vervolgens in 2011 de hierboven al genoemde Rondzendbrief heeft opgesteld, waarin zij adviseert deze te gebruiken bij overleg van de bisschoppenconferentie bij het opstellen van richtlijnen hoe te handelen in gevallen van misbruik. Deze richtlijnen zijn er om te helpen een heldere en gecoördineerde procedure te volgen. Voor de goede orde, dit betekent dat hier ook wordt geduid op de Nederlandse bisschoppenconferentie.
59. dat, zoals hiervoor al gemeld, deze Rondzendbrief onder embargo bleef tot 16 mei 2011, waarna zij werd vrijgegeven door het Persbureau van de Heilige Stoel.
60. dat vervolgens de richtlijnen die zouden worden geformuleerd door de diverse bisschoppenconferenties (lees: Gedragscode 2014 en 2018) en deze gedragscodes vervolgens dienden te worden teruggezonden aan de Congregatie van de Geloofsleer.
61. dat uit de 5^e alinea van begeleidende brief van de Congregatie van 3 mei 2011 betreffende de Rondzendbrief blijkt (zie bijlage 6):

*"Ten slotte wordt iedere bisschoppenconferentie verzocht deze Congregatie voor einde mei 2012 een kopie van de opgestelde richtlijnen te dien toekomen. De Congregatie staat uw bisschoppenconferentie steeds ter beschikking, mochten er verduidelijkingen noodzakelijk zijn of mocht u ondersteuning nodig hebben bij het opstellen van de richtlijnen. In het geval dat de conferentie ertoe besluit bindende particuliere normen uit te vaardigen, is het **noodzakelijk de bevoegde dicasteries van de Romeinse Curie om de recognitio te verzoeken.**"*

ADVOCATENKANTOOR BOONE

62. dat gebleken is wat de gevolgen zijn van deze gang van zaken, namelijk dat er helemaal niets gebeurde, zodat daarmee vaststaat dat onder verantwoordelijkheid van de bestuurders dit optuigen van procedures ter voorkoming van aangiften van verkrachting, het beletten dan wel bemoeilijken van opsporing en vervolging van deze misdrijven effectief is gebleken.
63. dat na het hierboven beschrevene betreffende de *Crimen Sollicitationis* en de *Sacramentorum Sanctitatis Tutela*, de Rooms-katholieke Kerk de eigen dwingende rechtsgang heeft geherformuleerd, die dus ook geldt voor de Nederlandse RKK en de bestuurders, neergelegd in de *Normae Gravioribus Delictis* (bijl. 8).
64. dat daar in art. 10 wordt voorgeschreven dat de Congregatie voor de Geloofsleer die als canonieke rechtbank dient te worden aangemerkt, zal worden bemand door rechters op rijpere leeftijd, een doctoraat hebben in het Canonieke Recht, van buitengewoon goede morele zeden zijn en ervaring hebben in het recht.
65. dat in art. 11 staat beschreven dat de officier van justitie die wordt benoemd, een priester moet zijn, die eveneens een graad in het Canoniek Recht bezit, al evenzeer van buitengewoon morele normen is en prudent, en ervaring in het recht heeft, waarbij hij zijn taak in alle graden van beoordeling dient uit te dragen.
66. dat tenslotte het minderjarige slachtoffer - het gaat nog steeds over aangever die verkracht is - wordt bijgestaan door een advocaat die priester is, waarbij het er dan niet toe doet of hij officieel lid is van de Congregatie. Met andere woorden hij hoeft niet eens een doctoraat te hebben in het Canonieke Recht.
67. dat hieruit blijkt hoezeer maatregelen zijn genomen door de bestuurders, niet alleen in Nederland maar ook wereldwijd, doelbewust opsporing en vervolging van verkrachting te beletten dan wel te bemoeilijken, mag ook nog eens blijken uit art. 16 van de *Normae de Gravioribus Delictis*.

68. dat daar wordt vermeld dat als er sprake is van een ernstig delict waaraan de schijn van waarheid moet worden toegekend, de Kerkelijk verantwoordelijke zodra het inleidend onderzoek is voltooid, de zaak moet communiceren met de Congregatie voor de Geloofsleer. Deze stelt vast hoe verder te procederen, met inachtneming van het recht van beroep als de zaak dat vereist, tegen een beslissing van de eerste instantie bij het hoogste rechtscollege van dezelfde Congregatie van de Geloofsleer. Voor een goed begrip, de eerste en tweede instantie in de beoordeling van de aangifte, vindt plaats bij hetzelfde "gerecht", namelijk de Congregatie voor de Geloofsleer.
69. dat betreffende de te volgen procedure wordt opgemerkt in art. 21 van de *Normae de Gravioribus Delictis*, dat de zwaardere delicten gereserveerd zijn voor de Congregatie van de Geloofsleer (verder te noemen: de Congregatie), moeten worden beoordeeld in een juridisch proces, waarbij herhaalde boetedoening een bestraffing is die slechts kan worden opgelegd door de Congregatie. De ernstigste gevallen zijn onderhevig aan de beslissing van de Romeinse bisschop - in de praktijk de Paus - waar het betreft excommunicatie, samen met de dispensatie van de wet op het celibaat, waarbij het dan wel evident duidelijk moet zijn dat het misdrijf is begaan en de schuldige de mogelijkheid heeft gehad zich te verdedigen.
70. dat aangever vaststelt dat hier kennelijk de hele procedure eindigt. Een procedure geheel binnen de katholieke kerk, die niet leidt tot aangifte wegens verkrachting bij politie en justitie.
71. dat vervolgens in art. 28 termijnen worden genoemd en in art. 29 wordt vermeld dat er kosten zijn verbonden aan deze rechtsgang, die - ingeval de verdachte niet kan betalen - zullen worden betaald door de kerkelijk verantwoordelijke in die zaak.
72. dat uiteindelijk in art. 30 de aap uit de mouw komt, nu immers daar wordt vastgesteld dat zaken als hierboven genoemd, onderworpen zijn aan de pontificale geheimhouding, waarbij wordt verondersteld dat het hier de pauselijke geheimhouding betreft.
73. dat aangever vaststelt dat de '*Secreta continere 1974*' naast alle ogenschijnlijke waarborgen om te komen tot aangifte van verkrachting van minderjarigen, deze *Secreta continere* nog steeds geldt, zodat aangifte van verkrachting van minderjarigen nooit onderworpen zal zijn aan vervolging door politie en justitie (bijl. 9).

ADVOCATENKANTOOR BOONE

74. dat hieruit blijkt dat alle hiervoor genoemde documenten, regelingen, heilige congregaties en de Pauselijk geheimhouding, de Paus zelf, de RKK Rome en de RKK Nederland met zijn bestuurders, alle alleen tot doel hebben gehad aangifte en vervolging van verkrachting van minderjarigen te voorkomen en veroordeling van de leden van deze criminele organisatie uitgesloten is.

Conclusie

75. De RKK voldoet aan alle eisen die worden gesteld aan de beslissing dat een organisatie een criminele organisatie is:
- a. hij bestaat in de tijd, ongeveer 2000 jaar
 - b. hij is hiërarchisch georganiseerd
 - c. er worden straffen opgelegd, indien wordt gehandeld in strijd met het doel van de organisatie
 - d. het oogmerk in georganiseerd verband beletten, dan wel bemoeilijken van de vervolging en/of veroordeling van strafbare feiten ex art. 189 Sr.
76. Aangever komt dan ook tot de conclusie dat er sprake is van een criminele organisatie met het oogmerk het beletten, dan wel bemoeilijken van opsporing en vervolging van seksuele misdrijven/verkrachtingen van kinderen, onder de verantwoordelijkheid van de Paus als leider van de criminele organisatie en de bovengenoemde bestuurders, als leiders van de RKK Nederland, van welke organisatie aangever het slachtoffer is.
77. Aangever vordert dat tot opsporing, vervolging en berechting wordt beslist van de criminele organisatie als hierboven omschreven, de Paus en de genoemde bisschoppen.
78. Tenslotte meent aangever dat deze aangifte dient te worden beoordeeld door niet-katholieken, zodat voorkomen wordt dat bij de beoordeling de schijn van vooringenomenheid als gevolg van hun geloof in hel en verdoemenis - zoals de katholieke kerk die predikt - van invloed zou zijn op de beoordeling van deze aangifte.

Hoogachtend,
uw dw.,

J.B. Boone

voor aangifte conform:

Th.E. Bruyns

cc College van Procureurs-Generaal
Minister van Justitie
Ambassade van Het Vaticaan - 's-Gravenhage